

Vol diversió, encara

Cyndi Lauper esquiva la nostàlgia amb adaptacions refrescants dels seus clàssics dels vuitanta i versions de blues, a Sant Feliu de Guíxols

keyfotu

Impactant barreja de senyores Maria i punkies de la vella escola entre els assistents, dissabte, al tardà debut a Catalunya de la icona vuitantera Cyndi Lauper, que va demostrar que posseeix encara una veu extraordinària i un magnetisme escènic encomiable. Presentava un disc de blues, recurs estrella –només darrere els discos amb orquestra i els de duets– per a cantants amb necessitats imperioses de reinventar-se, però el que tothom anava escoltar, és clar, era un repertori que, anys enllà, semblava tenir prou poder per destronar Madonna i que, a Sant Feliu, va sonar amb trempera i sense pols.

Lauper, vestida de cuir, va dedicar la primera hora de a refilar les versions de Little Walter, Robert Johnson o Albert King que alimenten Memphis blues, un últim disc que, l'any passat, va dividir tant crítica com públic. Les versions són benintencionades, la banda es nodreix de músics que van contribuir a definir el Memphis sound en gravacions il·lustres dels segells Stax i Hi, però a Lauper, com a blueswoman, li falten dents i ungles, tot i que sona honesta i, ni que sigui tímidament, aconsegueix portar les cançons al seu terreny. La decisió de baixar ben ràpid a platea a cantar entre el públic va ser, però, el que va començar a fer augmentar de tensió el recital.

Amb Goonies 'r' good enough, la rossa va començar a regnar. El final de festa, amb Change of heart, una ovacionada Girls just want to have fun, Time after time i True colors tenia números per acabar-se assemblant massa a una festa de M80 Serie Oro, però Lauper, amb la veu cada minut més potent, va reivindicar la vigència del seu llegat amb arranjaments força imaginatius de les cançons, fent sonar fins i tot el dulcimer per insuflar nous perfums a cançons com ara Time after time.

Es va preguntar en dues ocasions per què havia tardat tant a fer una gira per l'Estat, va citar Merry Clayton (la veu del Gimme shelter dels Stones) com a figura que la va empènyer cap al blues i, curiosament, va acabar amb una proclama idèntica a la que, feia exactament un any, una gloriosa Patti Smith deixava anar en el mateix escenari: "El poble té el poder!". Punkies i Maries tornaven a casa amb poder i convençuts.

Publicat a:

-Avui 25-07-2011 Pàgina 40

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/438015-vol-diversio-encara.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss